

tomci naši ne bodo verjeli in vendar bodo naši pisano, da se je tu ali tam to zgodilo od strani mož, ki se obrajtajo, da imajo kaj v žepu in tudi v glavi. Kdo bi pa tudi mislil drugače o možih, ki sedé v obč. zastopu, o možih, ki so jih volili „trezni sosedje“?

Sulvereinu pa še na tem ni zadosti. On hoče še tudi mladino, ki hodi v ljudske šole, na drug način dobiti pod se. Daje ji namreč priložnost, da dobode v roke knjige in spise, ki so polni strupa, tako, kar se tiče sv. vere, kakor kar se tiče ljubezni do domovine. V tem mu je sicer v novem času stopila vlada na prste ter ne pusti več knjig dajati v roke otrokom, ki grešé zoper to ali ono.

Za to je bil že sicer skrajni čas, toda bolje pozno, kakor pa nikoli. Vsak rodoljub vé za to visoki vladi hvalo, ali naše, delo rodoljubov še za to ni pri kraju. V tem nas čaka še obilo dela. (Konec prih.)

Dolga leta, častna leta.

O sedemdesetletnici G. Šorna.

Sedemdeset let! Kako dolga doba človeškega življenja je to in kaj se v takem času na tem svetu more vse dogoditi. In ravno mi Slovenci imamo uzroka dokaj, ozirati se na čas zadnjih preteklih sedemdesetletij. Iz tmine so nas trudapolno spravljali bistrega uma možje, vedrili in budili so neumorno, nesebično, uspešno. Svetili so nam ti možje, kakor jasne zvezde sijó na sinjem nebu — samo niso bili tako brezštevilni, kakor zvezde. Svetili so nam in se — potopile, svetijo nam še v spominu, v knjigah.

Večkrat se je tužno tlačnemu slovenskemu rodu zdelo, da mu vzhaja lepša zarja, ali ne! Zalesketalo se je daleč tam na obneb-nem obzorju, za jeden trenotek, zarja je prošla — gotovo je bila namenjena drugemu, srečnejšemu narodu, slovenskemu — ne!

Ali mi smo ponižen narod, čakamo, gledamo brez zavida blagostanje soseda in — čakamo! In v tem čakanju se zaupno oziramo do onih mož, ki jemljejo krmilo v roke, ki s peresom, besedo, dejanjem delajo za nas. Od njih pričakujemo vse, njim tožimo svoje nadloge.

To so velmožje naroda, ki tam v hrupu med zastopniki drugih narodov stojé, kakor skale neupogljivi, čeravno odpade od marsikateri strani kaka ozmérka na naše ljudstvo, našo vero! Štejemo pa možé, in ti so med nami, ki v bližini svojega ljudstva mirno ali vztrajno in uspešno delujejo ter krepijo posameznike v ljubezni do svoje domovine.

Kdo v lepi Savinjski dolini je, ki bi ne poznal imena: Gašpar Šorn! Ravnokar je obhajal sedemdesetletnico svojo, baš oni dan, ko so Leo XIII. brali zlato sv. mašo.

Od mladosti svoje med našim priprostim ljudstvom biva, on je prebil hudih dni, ki so zadevali nas, veselil se je z nami, kadar smo redko priliko imeli, veseliti se. Pa ponosno sme mož, čeravno 70 let star, vedno čil in krepek, ozirati se na dolgo dobo življenja svojega. Krasi se ga vedno najlepše čednosti, neomahljiva vera, čije zagovornik je bil in je vedno, vroča ljubezen do pravice, do domovine, materinščine, neupogljiva narodnost.

Užival je in uživa povsodi neomejeno zupanje pri kmetu in oblastnijah, katere so ga kot večšega moža pozivljale v vse korporacije. In v teh ni ne jedenkrat zamudil povzdigniti svojega glasu za blagor našega kmeta in za našo sveto stvar sploh!

To je zasluga, ki se sama hvali!

Oče Šorn je mnogoletni župan v rojstveni svoji županiji (Grajska vas), cerkveni ključar, ud krajnega in okrajnega šolskega sveta, ud okrajnega zastopa in odbora, odkar te oblastnije obstojé. Bil je ud v cenilni komisiji za gruntne davek, kjer je našemu kmetu neizrečeno veliko koristil.

Vdeleževal se je vseh obravnáv s čilim duhom, vstrajno in kakor smemo reči in kar je ogromne koristi za nas — neustrahljivo! Vsa Savinjska dolina si je čestokrat pridobivala svete tega moža, vse ga časti, nima ga sovražnika, in vendar s tako ljubeznjivo skromnostjo gleda na vse čislanje, češ, da je storil le svojo dolžnost! In mi moramo odločno trditi, da je oče Šorn storil veliko več, da je storil, kar je zamogel, saj

„Dolžán ni samó, kar vелеva mu stan,

Kar more, to mož je storiti dolžán“.

Kakor je Šorn odličen delavec na našem polju, tako čednosten je v svoji veri, on je uzoren kristjan, vera mu je čestokrat, pomogla v najtežjem stanu, da je ostal odločen. Vzgojil je pridne, značajne sinove in dokazal, da je tudi uzoren, krščanski oče in odgojitelj!

O sedemdesetletnici so bili prišli k njemu zastopniki različnih stanov mu čestitat.

Prepričani smo, da so le potrdili izrek, ki so ga storili takrat, ko je oče Šorn bil od presvitlega cesarja odlikovan z zaslužnim križcem. Ta izrek je bil:

Šorn je oče Savinjskih Slovencev! Bog vsegamogočni mu daj še mnoga zdrava vesela leta!

Ivan Gabršek.

Gospodarske stvari.

Plemeno tele.

Ako ni krava veliko vredna, tudi tele ne bode, Bog zna, kako lepo. To vé vsak gospodar in torej si pridržuje na pleme le teleta dobrih krav. To je naravno ali to ni vselej